

MELIKA SALIHBEG BOSNAWI

SAT IZ CHENGELKÖYA

Bože Koji Si skriven u mojoj
- pojavi
rastrgni ovaj veo mene

Ne bih da sam hidžab
već da nestanem u Onom
Što je njime pokriveno

Bože, bez Tebe sve je pusto
ko ispašno mjesto
kad odu gazelle
a sjate se sjene
noći

Gdje to sad idem nazad?

U grad uhvaćen u, paukovu
mrežu, po kojoj snajperski meci kazuju
vrijeme između udisaja
i izdisaja

S kim da podijelim nevakat
- taj nedorijek Vremena
S kim da razmijenim riječ
- taj zvonki sud Sve-vremena

U koju tminu još da potonem
pa da nestanem u Tvom svjetlu

U koju samoću da se osamim
pa da znam:
- ah, napokon!
Nazad!
Doma!

* Ručni sat, kupljen u prodavnici na zanosnoj - čengelkejskoj - istanbulskoj rivi, po kojoj sam, onomade, "vijekovima" prije rata za smrt Jugoslavije i Bosne, post-zatvorski šetala svoje samoće. Sat, velik ko vasiona na mom zglobu. Ona - paukova mreža, po kojoj, ko u skazi, Vrijeme kazuje... "Teta

Melika", kriknu Lukman (kog nadjoh u Qomu), "jedna vam je buba ušla u sat!".

Izgubih ga (i sat i skicu u srcu, eseja o Vremenu) u haremu Imaama Ride a.s. u Mešhedu. U Bosni tutnji rat. Žurim nazad s lijekovima; Sarajevu, borcima..., bratu.